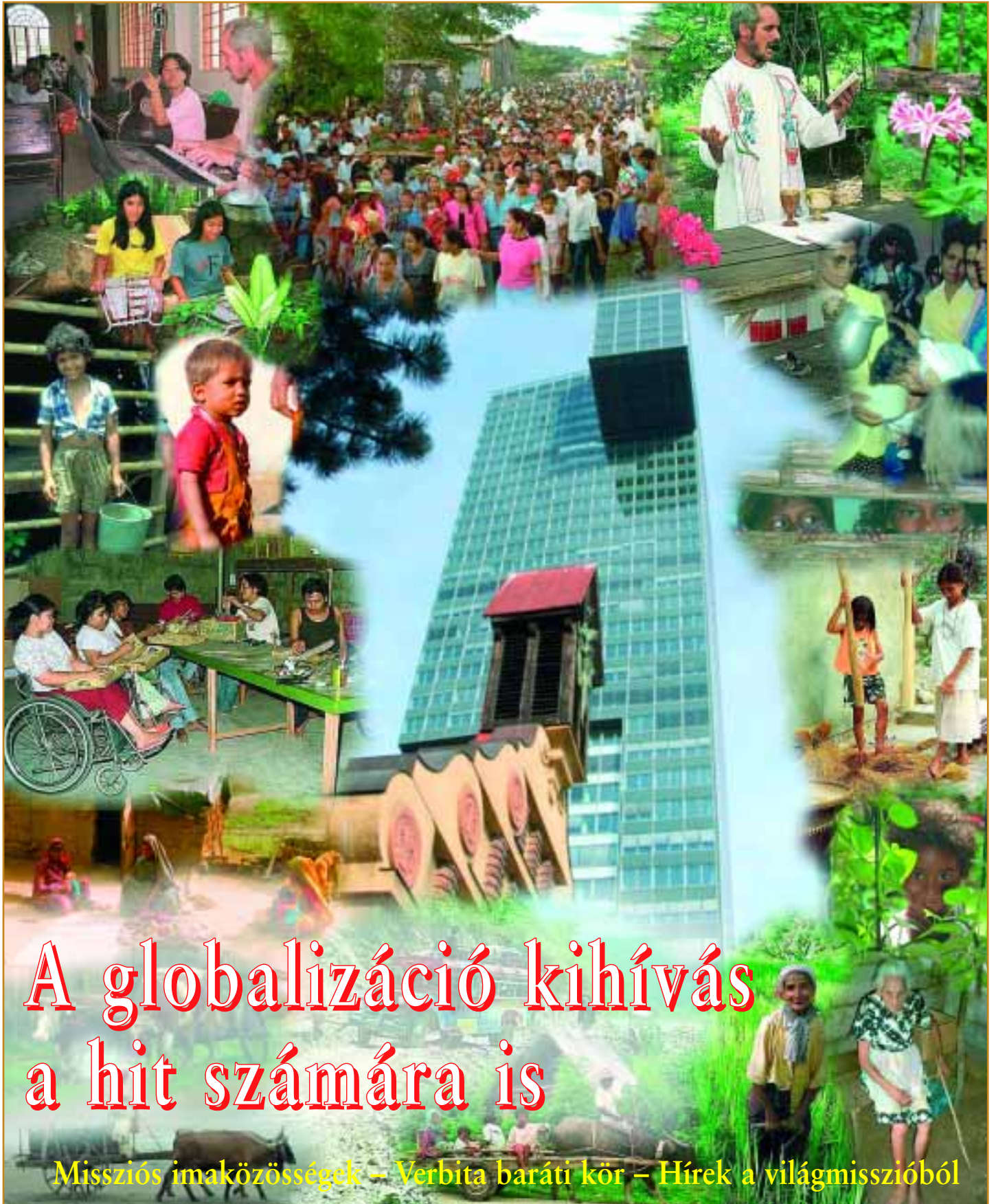

VILÁGPÓSTA

Újfolyam, II. évf., 2. sz.

A verbita missziós szervezetek lapja

2006. nyár

A globalizáció kihívás a hit számára is

Missziós imaközösségek – Verbita baráti kör – Hírek a világmisszióból

Elkezdődött az önkéntesek képzése

Nagyhét utolsó napjain és húsvétvasárnap lezajlott a missziós önkéntesek magyarországi képzésének első szakasza. A három lelkes résztvevővel négytagú csoport foglalkozott: P. *Magung Ferenc* SVD, két egykori missziós önkéntes: *Fekete Bernadett* és *Bálint Cecília*, valamint *Lányi Béla* SVD testvér. Ennek az első képzési szakasznak az volt a célja, hogy a jövődöbéli önkéntesek megismerkedjenek Szent Arnold missziós szerzetesi családjával: az általa alapított férfi (verbita) és női (Szentlélek szolgálói) renddel.

A Názáret Misszióház tagjai, élükön P. *Rostás Sándor* rektorral és P. *Burbela Gergely* prefekttussal szeretettel fogadták a jelentkezőket, akik részt vettek a szerzetesek mindennapi életében. A nagy szerda esti bevezetés után nagycsütörtökön Szent Arnold rendjeiről hallhattunk ismertetést, majd megtudtuk, hogy mi a különbség a „fejlődésszolgáltató” („Entwicklungshelfer”) és a missziósokkal együttműködő önkéntesek („Missionar auf Zeit”) között. A résztvevők tá-

voli országokat (India, Indonézia, Fülöp-szigetek, stb) bemutató előadásokat hallgattak, és a nagyhét misztériumával foglalkozó elemelkedések készítettek elő Krisztus szenvedésének átélésére.

Fekete Bernadett, aki a legelhagyatottabb utcagyermeket is-tápolta a Fülöp-szigeteken, missziós keresztútjában egy utcagyermek szenvedésén és szörnyű halálán keresztül érzékeltette Krisztus kínjait.

A feltámadási szentmisét angol és indonéz nyelven celebrálta Ferenc atya. Igen, a jövődö világi missziós önkénteseknek hoz-zá kell szokniuk ahhoz, hogy bár a legnagyobb ünnepeken sem hallanak magyar szót, mégis eléri őket Isten kegyelme. Új kultúrában, új szívekkel élhettük át a feltámadást!

A következő hétvégén a hithirdetői öntudattal ismerkedünk meg, az augusztusi missziós hét pedig gyakorlati és lelki téren szeretne megerősíteni. Tervünk az, hogy az október 14-i missziós ünnepen P. dr. *Német László* tartományfőnök úr küldené ki táv-oli országokba, misszióba világi önkénteseinket.

Egerbe érkezett a missziós Madonna

Igazi húsvéti örömmel gyűltünk össze április 21-én, húsvét nyolcadának péntekjén az egri főszékesegyházban, ahol a mátraaljai imaközösségek képviselői átadták a vándor missziós Madonna gyönyörű indonéz szobrát az érseki székváros imaközösségének, melyet *Kocsis Veronika* egri imaközösségi vezető és a tagok nagy szeretettel fogadtak. Mostantól az ősi katolikus hagyományokkal rendelkező város családjai látják vendégül a Szűzanyát. Köszönjük *Mándy Zoltán* kanonok úrnak, a főszékesegyház plébánosának, hogy támogatja az egri közösség törekvéseit.

Megható volt, ahogyan a mátraaljaiak beszámoltak a Szűzanya „diadalútjáról”. *Zay Sándorné*, a bükkszenterzsébeti missziós imaközösség vezetője elmondta, hogy egy fiatalember a missziós Szűzanya előtt imádkozva határozta el, hogy felhagy káros szenvedélyével. *Varga Sándorné*, a szentdomonkosi missziós imaközösség irányítója pedig arról beszélt, hogy mennyire fellendítette a kis falu hitéletét a Szűzanya jelenléte. Majdnem mindennap összegyűltek az emberek abban a házban, amelyik a Szűzanyát éppen befogadta. Más utcákból is átjöttek imádkozni. E sor-

rok írója pedig meglepődve tapasztalta, hogy milyen sok és szép imádságot tudnak a mátraaljaiak, akik pap jelenléte nélkül is hosszú imaórákat tartottak a szobor jelenlétében. Nem voltak jelen ezen az ünnepségen, de meg kell emlékezni a másik két mátraaljai imaközösségről is, melyeket *Józsa Istvánné* (Tarna-lelesz) és *Szabó Istvánné* (Fedemes) vezet.

A misszió ügye iránti lelkesedést, az imádsá-

gos lelkületet *Ferjentsik Ferenc* kanonok úr, a négy község plébánosa erősítette meg az emberekben. Adjon a Jóisten még sok ilyen missziós lelkületű papot ennek az országnak! A szobor átadása után a jelenlévők átvonultak a *Csizmadia* családhoz, azaz a jelenlegi egri szemináriumi rektor atya szüleihez, akik könnyek között elsőnek fogadhatták be a Vándor Missziós Madonnát. Csizmadiáéktól *Cserhádi Emília*hoz került a szobor. *Kocsis Veronika* imaközösségi vezető szerint Egerben egy-egy családnál hosszabb ideig lesz a Szűzanya. Mindenki meghívja rokonait, ismerőseit is közös imára. Következő számunkban közöljük azon híveink nevét, akiknél az utolsó lista lezárása (március 1.) után április 20-ig volt a Madonna.

Nyártól Kőszegen folytatják

A tartományi tanács döntése alapján három fiatal missziós atya új kinevezést kapott: július elsejétől Kőszegre költözik P. *Sebastian Madassery*, P. *Modestus Lando* és P. *Juhos Ferenc*. Az ottani misszióházban fognak élni, és különböző rendi feladatokat látnak el. P. *Marcel Ghie* atya még egy évig Kiskunfélegyházán marad, a Szent István-plébánián, mint káplán.

VILÁGPÓSTA

A verbita missziós szerzetesek negyedéves hírlevele
E-mail: verbita@hotmail.com (Budapest) • missziok@axelero.hu (Kőszeg)
Honlap: verbita.communio.hu
Ingyenes, katolikus kiadvány,
fenntartása az olvasók önkéntes adományaiból történik.
Isten fizesse meg a legkisebb adományt is!
Fellelős kiadó: P. dr. Német László SVD tartományfőnök
Főszerkesztő: Szerdahelyi Csongor
Tördelés: Bukovszki Antal • Korrektor: Kállay Sarolta
Rendi konzulens: Lányi Béla SVD, a Missziós Titkárság vezetője
A szerkesztőség címe: 1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5.

A szerzők gondolatai nem feltétlenül tükrözik a szerkesztőség véleményét.
Nem kért kéziratot, fényképet nem küldünk vissza.
Nyomás: Projekt Nyomda, Kőszeg • Fellelős vezető: Varga Norbert
ISSN 1814-6163
Kapcsolatfelvétel a verbita missziósokkal a Missziós Titkárságon, amely két helyen is elérhető az országban: 1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5. (Lányi Béla SVD testvér) 9730 Kőszeg, Park u. 1. (P. Halász Lajos SVD)
Telefon Budapesten: +36-1-424-5668 vagy +36-30-418-9196
Telefon Kőszegen: +36-94-562-205
Adományok, miseszövetség befizetése: 11600006-00000000-12713314 • Kérésre küldünk csekket, adóigazolást!

A verbiták általános káptalanja

Az Isteni Ige Társasága, a verbiták 16. általános káptalanja pünkösd vasárnapján, június 4-én kezdődik Rómában. A rendi szabályok értelmében hatévente tart a rendünk általános káptalant, amikor összejönnek a világ minden tájáról a tartományfőnökök, a választott küldöttek és a központi, általános vezetőség tagjai, hogy megbeszéljék a rend helyzetét, válaszoljanak a jelen társadalmi-váltsági helyzet kihívásaira, és hogy világviszonylatban döntsenek a következő hat év verbita missziós munkájának céljairól és jellegéről.

A soron következő általános káptalannak közel kétszáz résztvevője lesz. A magyarországi tartományt három rendtag képviseli: P. Német László tartományfőnök, Lányi Béla testvér és P. Szabó Imre. A káptalan megnyitónapját nem véletlenül helyezték pün-

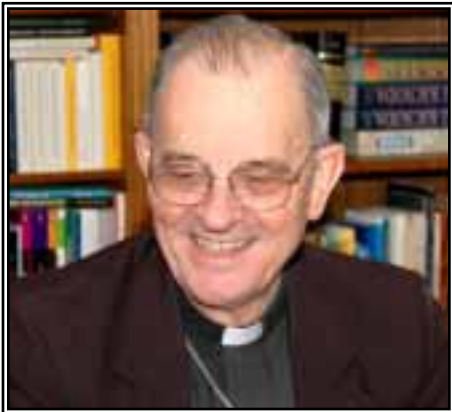
kösd vasárnapjára: nemcsak a verbiták, hanem minden keresztény tudja és hiszi, hogy a Szentlélek vezeti az egyházat, ő a missziós munka lelke.

Az általános káptalan elsődleges feladata lesz megnyitni a Szentlélek sugallataira, indításaira. Arra kérlek benneteket, szeretett és tisztelt Olvasóink, hogy imáitokban emlékezzetek meg a Rómában ülésező verbitákról. Mi pedig, a káptalan magyarországi résztvevői, ígérjük, hogy Szent Péter sírjánál imádkozni fogunk minden Olvasónkért, jötevőinkért, barátainkért.

Német László, tartományfőnök

Miklósházy Attila püspök nyugalomba vonult

XVI. Benedek pápa április 5-én elfogadta a 75. életévét betöltő Miklósházy Attila lemondását – közölte az MKPK sajtóirodája. A Kanadában (Torontóban) élő jezsuita főpásztor 1989-től volt az emigrációban élő magyar katolikusok püspöke. A Szentszék a külföldi magyarok lelkipásztori szolgálatáról való további gondoskodást az MKPK-ra bízta.

1989. augusztus 12-én II. János Pál pápa kinevezte castelminore-i címzetes püspökké és a külföldön élő római katolikus magyarok püspökévé. Püspökké szentelése Torontóban volt 1989. november 4-én. Püspöki jelmondata: *Cor unum et anima una – Egy szívvel-lélekkel!*

Mint tanár, és mint a torontói főegyházmegyei és az országos kanadai liturgikus tanács tagja, tevékenyen részt vett a II. vatikáni zsinat utáni liturgikus megújulás végrehajtásában. Magyarul megjelent könyve: *Áldjuk az Urat*, a liturgikus megújulás alapjairól szól. Tagja volt az anglikán-katolikus teológiai párbeszédnek. Számos lelkigyakorlatot tartott papoknak és szerzeteseknek Kanadában és Európában.

Egyik körlevelében így tesz vallomást lelkipásztori munkájáról és hivatásáról: „Feladatom elsősorban lelkipásztori segítség, amelyet látogatásokkal igyekszem elérni. Mivel nincs joghatóságom a papok és a hívek felett, minden munkámat a helyi püspökök beleegyezésével kell végez-

nem, akik viszont nagy jóindulattal viselkednek a magyarok iránt. Az egész világra kiterjedő levelezés, kapcsolatok tartása stb. lehetetlenné teszi, hogy akár politikai, akár kulturális vagy társadalmi téren komolyabb tevékenységet tudjak kifejtetni, mert maga a lelkipásztori feladat foglalja le az időmet.”

Szükségessé vált később egy amerikai és egy nyugat-európai delegátus kinevezése, amely a főlelkészekkel karöltve koordinálja az európai magyar emigráns lelkipásztorokot.

1992-ben kiadta „A külföldön élő katolikus magyar (és magyarul beszélő) papok név- és címtárát”, melynek célja az egység és az összetartás erősítése volt. Őt kiadása jelent meg, a legutóbbi 2004-ben. Ezenfelül fontos munkája még – többek között – a több kötetre tervezett angol nyelvű liturgiátörténete, amely nemsokára megjelenik.

A magyarok világjáró püspöke évente látogatta az amerikai, ausztráliai és európai kontinenseket, felkereste a szórványban élő magyar közösségeket. Részt vett elnökként a nyugat-európai lelkészek Európai Magyar Papi Konferenciáján, valamint Budapesten a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia nyári tanácskozása-

in. 1993. január 28-án és 2001-ben az MKPK-val, mint ennek is tagja, „ad limina” látogatást tett II. János Pál pápánál a Vatikánban.

Összesen tizennyolc lelkipásztori körlevelet intézett a nyugati világban szétszórta papjaihoz és híveihez. Fáradhatatlanul látogatta és bátorította híveit és papjait, erősítette őket hitükben és magyarságukban.

A nyugati emigrációban élő magyar papok és hívek hálás szívvel emlékeznek és gondolnak Miklósházy Attila püspök atya szolgálatára.

(Életünk, 2006. május)

Októberben avatjuk lelkigyakorlatos házunkat

Budapesti lelkigyakorlatos házunk valójában már kész, még csak két dolog vár a befejezésre: a kertrendezés és a végleges használatbavételi engedély megszerzése. De ez is már folyamatban van. Ennek tudatában a tartományi tanács úgy döntött, hogy a lelkigyakorlatos ház szentelésére, amelyet október 28-ára tervez, meghívja Erdő Péter prímás, esztergom-budapesti érseket. A bíboros úr nagy örömmünkre, már írásban jelezte, hogy a meghívást elfogadta, így ő lesz október 28-án, délután ötkor az ünnepi szentmise főcelebránsa.

Verbitákról – világi lapban

A *Sikeres Nők* című elegáns, hölgyeknek szóló folyóirat májusi számában foglalkozott a budatétényi Názáret Missziósház lelkiségével. A lap *Ami ma hiányzik a férfitársadalomból...* című cikke a *Világposta* világi munkatársát, *Ujhelyi Balázst* idézi, aki a missziós szerzetesek között olyan értékeket fedezett fel, mint a szilárd jellem, az akarat erő vagy a céltudatosság.

Reméljük, hogy lassanként sikerül szakítani az eddigi megszokással, mely szerint egyházi szervezetekről csak egyházi (vagy konzervatív) lapok írnak.

Honlapunk újonnan frissítve

Április 28-án sok új információt töltöttünk fel a honlapra, többek között sok fényképet, illetve a tartományfőnök úr legújabb missziós gondolatait is.

A frissített lapok címét fehér nyíl jelzi a kezdőlapon. Kérjük, látogassanak meg bennünket!

Honlapunk címe:
verbita.communio.hu
(vagyis *www* nélkül!)

Házról házra...

„Jó napot kívánok, a katolikus plébániától jövőnk, szeretettel meghívjuk Önöket egy ma esti ingyenes koncertre...”

Négy napig vagyunk itt „misszióban” a gyórszentiváni plébánián: „Szentlélek szolgálói” missziós nővérek, ferences Mária misszionárius nővérek, valamint verbita missziós atyák és testvérek. Hat nemzetiséget képviselünk: magyar, indonéz, indiai, lengyel, szlovák, francia. Különböző módon próbálunk szólni az emberekhez. Egy egész délelőttöt pedig az utcai evangelizálásnak szentelünk.

Kettesével elindulunk, házról házra megyünk és becsöngünk. Mint a tizenkét tanítvány, akiket Jézus küldött, hogy „késztse elötte az utat”. Bejárjuk Győrnek egy kerületét. Világos, hogy a reagálások különbözőek: „Ó, köszönöm, a nagymim a templomi énekarban van, tudunk róla...”; „Köszönöm, de...”; „Ez engem egyáltalán nem érdekel...”; „Maga töri a magyart, nem magyar, ugye?” Erre nincs más válasz, csak egy hirtelen közös nevetés, mint az első tavaszi virágok, melyek váratlanul jelennek meg, habár már reménykedve vártuk őket!

És olyan is történik, amin magunk is meglepődünk: nemcsak az ajtó nyílik meg, hanem a szív is. „Én fajgyűlölő vagyok, gyűlölöm az idegeneket...” És mi itt vagyunk, magyar és külföldi szerzetesek. Van időnk, egyszerűen az ő számára! Csendes jelenlétünkkel befogadjuk ennek az embernek az elzárkózó gyűlöletét, aki azonban lassan, lassan „magába száll”, és kifejezésre juttatja mély vágyát, hogy az emberek közt igazságosság és szeretet uralkodjék. Ő is a jó és a szép után vágyik. Csendben folytatjuk utunkat: legyen maga az Úr ennek az embernek a békéje!

Ezután szegényebb környékre érkezünk. Valaki fát vág. Tétovázva közelebb jön hozzánk, tágra nyílt kék szemével szomorúan tekint ránk. Szólitásunkra lesüti szemét, és szégyenkezve mondja: „Bocsánat, nincs fogam...” Árad belőle az alkoholszag, de lelke mélyéből főként az aggodalom kiált. Kezét a kerítésen tartja, mintha folytatni akarná a beszélgetést, de arcát elfordítja, annyira zavarban van. De mi itt vagyunk, bár tehetetlenül, amikor meg akarjuk közelíteni őt. Csak a szenvedéseit tudjuk megosztani... és imádkozni érte.

Egy gyermek fut felénk. „Papi!” „Jó napot... az ön unokája?” „Igen, hat unokám van, sokszor rám vannak bízva. Ez a másodállásom, hisz nyugdíjas vagyok! Másodállásom, vagy inkább a második fiatalságom...” Igen, a humor! Ez az, ami minket min-

den helyzetben megment! Ezután nehéz életéről mesél: a háború gyermeke, édesapja a fronton halt meg, amikor ő csak két éves volt. Édesanyja egyedül nevelte fel három gyermekét. „Nyomórútságos körülmények között éltünk. Olyan szegények voltunk, hogy ma is szégyellem!” És könnybe lábad a szeme. De az arca már sugárzik! „De mind e szenvedésem gyümölcse, hogy gyerekeimnek már jobb a soruk, és ennek örülök, igen örülök. Soha nem beszéltem nekik szomorú gyermekkoromról. Önöknek most valahogy mégis szóltam róla. Igen, az Önök sorsa szerencsésebb, és ez öröm számomra.”

Ki evangelizál kit ilyenkor? Ez az ember rátalál élete céljára, és nekünk adja ajándékba – a jövő nemzedéknek. „Senkinek sincs nagyobb szeretete, mint aki életét adja barátaiért.” Jézus tényleg így gondolja!

Este pedig egy hölgy, aki eljött indiai szeminaristáink koncertjére és diavetítésére, megosztja velünk gondolatait. „Milyen szép együttlet volt! Nem gondoltam, hogy a templomban nevetni is szabad. És a vetítés, a tájak, igen, és a finomságok, a tálak, a kókuszfák, a szépasszonyok, akik táncolnak... Igen, ez jó volt, mert először éreztem, hogy nemcsak én, szegény bűnös vonszolom magam Isten felé, hanem maga az Úr közeledik hozzám. Ott szólít meg, ahol éppen most járok életem útján.” Szívvel kívánjuk: így legyen!

Laetitia nővér FMM
a Ferences Mária Misszionárius Nővérek rendjéből
Fotó: Alex testvér, SVD

...SOKSZÍNŰ VILÁGEGYHÁZ ...SOKSZÍNŰ VILÁGEGYHÁZ ...SOKSZÍNŰ VILÁGEGYHÁZ ...

Angola, Ballundo

– Misszionárius gyilkosság

Szomorúságát fejezte ki a Népek Evangelizációja Kongregáció, a nyolcvanéves Fr. José Alfonso portugál misszionárius meggyilkolásáért. Hét lövést kapott közvetlen közléről a fejébe, a Szentlélek Társaság papja. Már ágyban volt, amikor tizenöt fegyveres férfi berontott a szobájába és agyonlőtte. Még arra sem volt ideje, hogy felkeljen. A rendőrség szerint rablás szándékával törtek be. A takaros házat teljesen feldúlták, és a misszionárius asszisztensét, a katekétát megfenyegették és köte-

lezték az értékek átadására. (Zenit)

Toronto – Televíziós evangelizáció

A televízió nem tiltott terület az evangelizáció számára, mondja a 2002-es kanadai fiatalok világnapjának szervező papja. A tévén keresztüli evangelizáció mára sikeressé és hatékonyvá vált. A *Só és Fény* csatorna megszületésével ez valósággá és láthatóvá vált, ami a 2002-es világtalálkozó szárnyai alatt bontakozott ki. E televíziós csatorna létrejöttét egy olasz-kanadai család nagylelkűsége tette lehetővé, akik a

Szent József Communications-nek, az ország legnagyobb privát média- és nyomdavállalkozásának tulajdonosai. (Zenit)

Irak, Bagdad:

Bombatámadás

– célpont: templomok

Három ember meghalt és húsz megsérült, amikor hat zsúfolt iraki templomot bombatámadás ért, január 29-én, vasárnap. Ez életükért menekültek a megrémült hívek, amikor autókba rejtett bombákkal megtervezett támadást mértek a vasárnap esti templomi szolgálatok idején Bagdadban és Kirkuk északi városrészén. (Zenit)

Vietnam, Ho Chi Minh:

Túlzsúfolt szemináriumok

A vietnami egyháznak új be rendezésekre és jobban képzett tanárookra van szüksége, hogy be tudja fogadni az egyre több papjelöltet – mondja *Than-Pho* érsek. A Szent József Főszeminárium Hanoiban, nyolc északi egyházmegyét lát el papokkal. Jelenleg 235 kispapja van, de nincs elegendő hely az elszállásolásukra. A Szentcsék és Vietnam között nincs diplomáciai kapcsolat, pusztán némi közlekedés tapasztalható. Vietnam 83 millió lakosából körülbelül hatmillió katolikus.

Fordította: Brinkács Krisztián

A keresztény élet nem a gyáva embereknek való

Itt vagyunk Budatétényben, a Názáret Misszióházban, Burbela Gergely prefektus atya szobájában. Éppen ma nyolc éve szentelték pappá, és lassan hat éve érkezett meg hozzánk Lengyelországból, hogy szeretettel megszólítsa a magyar embereket, és tanúságot tegyen nekünk Krisztusról személyes életével, vidámságával és nyitottságával.

Gergely atya! Mikor határozta el, hogy missziós szerzetes és pap leszel? Úgy tudom, hogy a családi indíttatásod is nagy szerepet játszott ebben....

– Az első élményem talán, amikor hétévesen gyerekkoromban püspököt játszottam... A következő fontos mozzanat, hogy a legidősebb bátyám, Marek Burbela, a verbita társaság tagjaként Zairéban (Kongóban) dolgozott, ahol meglátogattuk őt édesanyámmal. Nyolc hónapot töltöttünk ott. Olyan tapasztalatot szereztem, hogy én is úgy gondoltam, misszionárius leszek, aki szegény emberekkel foglalkozik. Utána sokáig nem történt velem semmi különös. Kerestem a helyemet, az újságírás és az orvosi hivatás is vonzott. S élt bennem a vágy, hogy más országokat is megismerjek. Közvetlenül érettségi előtt éreztem, Isten akarata az, hogy belépjek a verbita rendbe, amelyet bátyám révén ismertem (tizenkilenc évvel volt idősebb nálam).

„Lengyel–magyar két jó barát, együtt harcol, s issza borát!” Miért éppen Magyarországra?

– Amikor kispap voltam, mindig Afrika járt a szívemben, hiszen meghatározó volt az az élményem, amit nyolcéves koromban szereztem. Papszentelésem előtt biztos voltam benne, hogy Isten engem Afrikába fog küldeni. A szakdolgozatomat is az afrikai teológiáról írtam, és érdeklődésemet teljesen Afrika kötötte le. Közvetlenül az örökfogadalom előtt azonban a Szentlélek által jött egy gondolatom, hogy nekem az egész világ felé ki kell nyitnom a szívemet, nemcsak Afrika felé... Minden verbitának három országot kell megjelölni, ahova menni szeretne. A rend római vezetése ez alapján dönt és küldi ki a misszionáriust az adott országba. Általában a megjelölt országok egyikét kapjuk meg, de persze nem mindig... Máshogy is dönthetnek. A szeminárium után én is megírtam a missziós kérvényt, de hosszú lelki harc és küzdelem után. Éreztem, hogy első helyre olyan országot kell írnom, ahol a társaság legfőbb veze-

tése úgy látja, az adott időben (1998) a legnagyobb szükség van reményt adó misszionáriusra. A második és a harmadik helyen Afrikát jelöltem meg. A rendi vezetés erre megkérdezte, hogy nem akarok-e Magyarországra jönni? Számomra először ismeretlen ország volt, de rövid megfontolás után örömmel és boldogan, békés szívvel igent mondtam erre a kihívásra és küldetésre!

Milyennek találtad a magyarokat?

– Sok hasonlóság van a két nemzet között, de sok a különbség is. Éppen ezért van barátság köztünk. Ennek a jele, hogy soha nem volt háború a két nép között... A közös történelmi háttér sokat segített eddigi szolgálatomban. Hasonló a két népben a kereszténység utáni vágy és a vendégszeretet. Különbség pedig, hogy a magyar nép nagyon szereti a történelmét, talán jobban is, mint a lengyelek. Nagyon kiemelik a történelmet, az egyházban és társadalmi életben egyaránt. Talán ez az oka annak, hogy nem annyira evangelizál a magyar egyház. Az Istenhez való viszonyunkban is vannak különbségek. A magyarok is keresik Istent, de inkább ésszel és nem annyira spontán, teljes szívvel akarják elfogadni őt, az élő Istent az életükben. Mindent meg akarnak érteni, meg akarnak magyarázni, még az isteni gondviselés működését is saját életükben. A lengyelek is szeretnek panaszkodni, de a magyarok gyakrabban. Ez lehet az oka, hogy a magyarok zárkózottabbak, távolságtartóbbak. Ebből fakadhat a pesszimizmus is a magyarok körében.

Szerinted min kellene változtatni a magyar emberek lelkében és a magyar egyházban, hogy dinamikusabb legyen az Istennel és az egymással való kapcsolatunk?

– Megdöbrentő, hogy a kommunizmus örökségeként milyen sok lett az üres plébánia, ahol nincsen pap, ahol csökkent a hívek száma és a szentségekhez való járulás intenzivitása is. Ennek ellenére mégis nagyobb a világi emberek felelőssége az egyház ügyéért, mint Lengyelországban! Bár a kereszténység nem olyan tömeges, mint Lengyelországban, de azt tapasztaltam, hogy sok lelkipásztori kisegítő dolgozik az egyházon belül, és így működik a falvakban is az egyházi élet. Például Pápa mellett egy lelkigyakorlat alkalmával tapasztaltam, hogy egy egész család dolgozik a lelkipásztor mellett. Pécssett végeztek teológiát, és onnan költöztek ide, hogy segíthessenek... A régi ciszterci épületben lakik és dolgozik most az egész család, a helyi egyházközség javát szolgálva. Sokszor

ért nagy öröm, amikor meghívtak olyan helyre is, ahol egy hónapban csak egyszer van szentmise és gyónási lehetőség. Láttam az emberek arcán a boldogságot...

Mit kellene tenni, hogy jobban figyeljünk egymásra, és ne legyünk annyira elhidegülve egymástól?

– „Mosolyogj a világra, és a világ is mosolyog rád!” Kevésbé kell ragaszkodnunk a saját környezetünkhöz, és nyitottabbnak kell lennünk az idegenek iránt. Nagyon energiát kell fektetni a misszióra és az evangelizációra. Ne féljünk mosolyogni és személyes kapcsolatba lépni a számunkra idegen emberekkel! Érdemes megélni nap mint nap a következő ígét: „Szeressétek egymást, amint én szerettelek titeket.” Teljes mértékben el kell fogadnunk az Irgalmas Jézust, aki képes megbocsátani nekünk mindent. Bátran kezdjünk új életet tisztaságban, szeretetben és Istenben. A keresztény élet nem a gyáva embereknek való.

Hogy érzed magad nálunk?

– Nagyon boldog vagyok Magyarországon! Elsősorban az újraevangelizációért végzett szolgálatom miatt. De most nemrég megkaptam a prefektusi megbízást is, hogy segíthessem azokat, akik erre a nagyszerű missziós munkára készülnek Magyarországon, hiszen én ezt a munkát nagyon fontosnak tartom.

Mit tartasz az eddigi legnagyobb eredményednek?

– Az eredményt Isten adja! Én annak örülök, hogy tudok neki szolgálni. Az egyik legnagyobb eredmény, hogy egyre összeszokottabb és tettere készebb a Magyar Verbita Rendtartomány közössége. Egyre inkább jellemző munkánkra, szolgálatunkra a távlati szemlélet.

Meddig maradsz nálunk, készülsz-e másik országba is, misszionáriusként?

– A „meddig” kérdése most fel sem vetődik. Teljes mértékben itt szolgálom, de készen állok mindarra, amire Isten hív engem a verbita renden keresztül. Missziós hivatásom az egész világra szól.

Egy mondatban megfogalmazva mi a hivatásod mottója?

– Isten a szeretet!

Ujhelyi Balázs

A Fudzsi csúcsára vezető utak

A Világpostai ideo tavaszi számában A buddhisták nem ateisták címmel közölték P. Eugen Rucker SVD professzor írását arról, hogy a Távol-Keleten sok buddhista egy Istenhez hasonló magasabb lény létezésében hisz.

Ezt a gondolatot – a japán buddhista kolostorokban és sintó vallási központokban szerzett tapasztalataim alapján – szeretném kiegészíteni azzal, hogy több távol-keleti vallási mozgalom a monoteizmus alapján állva kifejezetten azt vallja, hogy a világ nagy vallási rendszereinek azonosak a gyökerei. Eszerint a koncepció szerint tehát a világon élő emberek, jelenleg több mint hatmilliárdan – ugyanannak az atyának a fiai lévén – tulajdonképpen egymás testvérei.

Én a múlt század nyolcvanas éveiben a verbita rend által vezetett Nanzan Egyetemen vettem részt a közgazdasági doktori programom részeként egy japán posztgraduális egyetemi kurzuson. Ott, a program keretében, mint minden külföldi diáknak, nekem is kötelezően el kellett töltenem valamennyi időt egy buddhista kolostorban, hogy a japán nyelv mellett a nép gondolkodásmódját és kultúráját is jobban megismerjem.

Így jutottam el a szigetország leghíresebb zen kolostorába, az Ejhejdzsibe, valamint az ősi császárváros melletti hegyek között – a világ zajától távol felépített – kiotói kolostorba. Buddha és Jézus itt látható szobra ezen a buddhista kolostoron

belül kialakított keresztény kápolnában található, ahol Buddha felemelt mutatóujja Hiuga Yosinori apát szerint a szeretet parancsára épülő mély erkölcsi tanításokat képviselő vallások alapvető egységét szimbolizálja.

Ugyanerre a gondolatra bukkantam a Kameoka városban működő sintó vallási központban is. Ott azt vallják, hogy a különböző nyelveket beszélő és különböző hittételeket hirdető vallások (ezen belül a sintó, az iszlám, a buddhizmus, a zsidóság és a kereszténység stb.) liturgiáiban részt vevő emberek nem különböző isteneket imádnak, hanem – bár más-más nyelven és eltérő szertartások szerint – ugyanazt az egyetlen teremtő Istent, aki „Minden Létező Forrása”. A szervezet székhelyén felállított eszperantó emlékmű felirata: *Egy Isten, egy világ, egy közös nyelv. Ez azt a felismerést fogalmazza meg, hogy a világ minden bizonnyal békésebb és nyugodtabb lehetne, ha minden ember a teremtő és gondviselő Isten törvényei szerint élne, és ha az emberek – az anyanyelvük mellett – egy közös közvetítő nyelvet beszélnének.* Ezáltal ugyanis – az oly sok háborúskodást és vérveszteséget okozó – vallási türelmetlenség csökkenhetne, és az emberek egymás közti kommunikációiban kialakuló nyelvi félreértések is elkerülhetők lennének.

Ez a vallási tolerancia és ez – a legtágabban értelmezett – ökumenikus szemlélet magyarázza, hogy a vallási megoszlást elemző hivatalos japán statisztikákban a különböző vallásokhoz tartozó népességszám összesítéseként rendre több millióval nagyobb szám adódik, mint az összlakosság száma. Ennek oka, hogy sok japán csa-

lád több valláshoz tartozik: a születést a sintó templomokban ünneplik meg, és az újszülötteket ott regisztrálják, míg a halál utáni gyászszertartásokat a buddhista szentélyekben végzik. A második vatikáni zsinat után megújult katolikus missziós munkában is megengedetté és elfogadottá vált ez a gyakorlat, tehát ma már a keresztény családoknál is előfordul Japánban, hogy az ősök tiszteletének tradícióját követve, a halottakról a buddhista szentélyekben is megemlékeznek. A lényeg ugyanis az, hogy az ember milyen mértékben valósítja meg élete során a szeretet és mások segítségének és szolgálatának követelményét, és nem az, hogy milyen egyházhhoz tartozott földi élete során. Ahogy a japán közmondás mondja: „A Fudzsi csúcsához többféle úton el lehet jutni, de a Fudzsinak csak egy csúcsa van.”

Én úgy gondolom, hogy missziós területeken a nem keresztény közösségekkel való kapcsolatnak a XXI. században többnek kell lenni a pusztán párbeszédnél. A hatékony együttműködés alapja csak az lehet, ha felismerjük és tiszteletben tartjuk más népek kulturális és vallási tradícióinak az értékét. A szerető szolgálat és az eredményes karitatív tevékenység révén szerzett megbecsülést magának több szerzetesrend Afrikában, Dél-Amerikában és Ázsiában, amelyek közül talán a legismertebb és legelismertebb Teréz anya mozgalma Indiában.

Japánban, ahol a relatíve magas életszínvonal következtében nem elsősorban a szegénység elleni küzdelem a fontos, a missziós rendek által működtetett magas színvonalú oktatási intézményeken keresztül tudott az egyház egyre növekvő mértékű befolyást és megbecsülést szerezni a helyi társadalomban. A jezsuiták által vezetett tokiói Sophia Egyetemnek vagy a verbiták Nanzan Egyetemének Nagojában sokkal nagyobb az elismertsége és a reputációja, mint amekkora a kereszténység súlya a helyi társadalomban. Japán lakosságának jelenleg kevesebb mint fél százaléka katolikus. Ennek ellenére az én időmben a Nanzanon tízszeres volt a túljelentkezés, és a végzett hallgatókon kapva kaptak a közép-japán iparvidék vállalatok és közigazgatási hivatalok. Közismert volt ugyanis, hogy az egyetem oktatási színvonala rendkívül magas, és a hallgatók az oktatási program részeként speciális kiegészítő kurzusokon vettek részt folyamatosan a társult amerikai egyetemeken. Az is nagymértékben növelte az egyetem presztízsét, hogy az intézmény elnöke a világ egyik vezető egyetemén, a Harvardon doktori fokozatot szerzett Johannes Hirschmayer professzor volt, aki könyvei révén jelentős szerepet játszott a közép-japán iparvidék gazdasági életének fejlesztésében.

Dr. Márkus Gábor

„Jézus megkérdezte a beteget:
Meg akarsz gyógyulni?
Uram, felelte a beteg, nincs emberem,
aki levinné a fürdőbe, mikor felkavarodik a víz.”
(Jn 8,7)

VALAKI VÁR... és éppen TÉGED!

Sokan vannak, akik nem ismerik Krisztust. De keresik őt, életük értelmét. Sokan vannak, akik úgy gondolják, hogy ma nem lehet másoknak segíteni, mert a világ bonyolult, nehéz. És megisméltödik az evangéliumi jelenet: „Nincs emberem...”

Most is így van: **VALAKI VÁR... és éppen TÉGED!**

A hithirdető elmegy azokhoz, akik rá várnak. Akár egészen messze is... Míg Afrika népei nagy örömmel, készségesen fogadják az evangéliumot, addig máshol nehéz az örömhír átadása. Itt is, ott is dolgozik a verbita missziósok katolikus hithirdető szerzetesközössége.

Jelentkezni lehet:

Lányi Béla SVD, 1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5.

Telefon: 06-1-424-5668 vagy 06-30-418-9196

E-mail: verbita@hotmail.com, honlap: verbita.communio.hu

Adományautók segítik a missziót

Az indiai P. Joy John Thalachira verbita misszionárius több mint tíz éve Brazíliában működik. Gyakran kérdezik tőle, hogy a szülei is keresztények-e? Büszkén válaszol: „Őseim már az első században keresztények lettek, mert hozzánk, az indiai Keralába Szent Tamás apostol hozta el a kereszténységet.” Ma Joy atya közvetíti az örömhírt a braziliai Santa Luzia d'Oestében, amely Rondónia szövetségi államában, a bolíviai határ közelében található. Autójának kormányán a keze, amelyet a MIVA segélyszervezettől kapott. A terepjáró nélkül szinte lehetetlen volna itt a lelkipásztori tevékenység.

P. Joy egyházközsége hatalmas kiterjedésű, 7500 négyzetkilométer. Fülöp-szigetéről származó káplánjával, a szintén verbita P. Jesus-szal egyetemben állandóan úton van, és ezek az utak bizony nem aszfaltozottak, hanem föld-, illetve homokutak. Esős időben veszélyes gödrök kelet-

keznek, és igen csúszósak. Negyvenötezer lakója van a területnek. A plébániához hatvannyolc település tartozik, néhány város, sok apró falu az őserdőben. Előfordul, hogy százhusz kilométeres utat kell megtennie a két lelkipáztornak és munkatársaiknak, hogy egy-egy félreeső település lakóinak szentmisét celebrálhassanak vagy továbbképző tanfolyamot tarthassanak. Évente háromszor minden közösséghez eljutnak, többre nincs lehetőség.

Nagyon nehéz itt a misszionáriusok munkája. A heti program: vasárnap délután utazás Parecisbe, ott este istentisztelet; hétfőn irodai teendők, megbeszélések, visszautazás Santa Luziába; kedden ügyek intézése, erőgyűjtés, felüdülés; szerdától péntekig utazás istentiszteletekre a közösségekhez; pénteken, szombaton tanfolyamok a plébánia meghatározott helyein vagy a plébániai központban. Szombat es-

te és vasárnap istentisztelet a nagyobb központokban, megbeszélések a munkatársakkal és a tanácsot kérőkkel. Betegek látogatása és találkozás a rászorulókkal.

„Minden ember értékes, a legszegényebbek is – hangsúlyozza P. Joy. – Sőt, a Jóistennek ők a legfontosabbak!” A szegények itt az indián bennszülöttek és a kisbirtokosok rendelkező parasztok, akik az éhezés és szárazság elől Brazíliának más vidékeiről ide menekültek, hogy az őserdőt irtsák és maguknak új életlehetőséget teremtsenek. Gabonát, babot, rizst, kávé termelnek. Ha rossz a termés, féltő, hogy a nagybirtokosoknak kell eladniuk kis vagyonukat, mert nem tudják felvett hitelüket törleszteni. A nagybirtokosok szarvasmarhát tenyésztnek, és ehhez nagy területeket használnak legelőnek. Az állattartás egyre több területet hódít el a földművelés elől. Rondóniában tízmilliós a szarvasmarha-állomány.

„Minden állatnak van oltási bizonyítványa – magyarázza Joy atya –, mert a húst másképp nem tudnák exportálni. Sokszor jobb a sorsuk a borjaknak, mint a gyermekeknek, akiknek bizony nincs oltási könyvük, és sokan oltást sem kapnak a járványos betegségek ellen.”

Ivo Cassol ma egyike a vidék leggazdagabb embereinek. Szegény bevándorlóként érkezett családjával 1977-ben. Ma több ezer hektár földet birtokol és több céget üzemeltet, útépítő cégeket is. Nem csoda, hogy jelszava: „Uralkodni azt jelenti, utakat építeni.” Úgy tűnik, hogy a kezében minden pénzzé válik.

Feszült a viszony a Cassol család és a verbiták között. Egyik vállalkozásuk ugyanis elterelt és felduzzasztott egy folyót, melyen kis erőműveket épített. Az eredeti mederben száraz időszakban egy ideje semmi víz nem folyik. Több indián törzs emberemlékezet óta a folyó mellett lakott és elsősorban halászatból élt. Most veszélybe került a megélhetésük. A verbiták tiltakoztak a létesítmények ellen, de eredménytelenül. Megkísérelték a környezetvédelmi szervezetek segítségét kérni és az indián hatóságokat mozgósítani. A Cassol család hatalma ellen támadni nincs lehetőség.

Előfordul, hogy a tiltakozó parasztok és indiánok, illetve a nagybirtokosok között összetűzések robbannak ki. Ilyenkor P. Joy a MIVA autójával igyekszik minél hamarabb a helyszínre menni, ha ez életveszélyes is, hogy elősegítse a konfliktus békés rendezését. Brazíliában az egyház a szegé-

nyek leghűségesebb pártfogója. „Ez a tény vonzott már szeminarista koromban is, Keralában – vallja az Indiából érkezett verbita plébános. – Hallottam, hogy a brazil püspökök, papok és szerzetesek teljesen az emberekért élnek. Ezért kértem, hogy ebben az országban végezhessen misszionáriusi szolgálomat.”

A sok munka, az állandó utazások és fenyegetések nagy megpróbáltatást jelentenek a misszionáriusok számára. A provincia területén dolgozó verbiták közül az utóbbi hat évben egészségi okokból többeket vissza kellett rendelni. A provinciális, P. Arlindo Dias – aki Sao Paulóban, 2500 kilométer távolságban lakik, időről időre felkeresi a rendtársakat, Joy atyát és a többieket. „Misszionáriusokként oda kell mennünk – mondja –, ahol a legnehezebbek a körülmények, ahol senki sem törődik az emberekkel. Oda kell mennünk, ahol várnak és kérdezni akarnak minket, ahol segítséget nyújthatunk!”

A nehéz körülményeket, feszültségeket önfeláldozással vállaló verbiták munkájához óriási segítséget jelentenek Rondóniában a segélyszervezettől kapott járművek. A provinciális vallja: „Adományozóinknak kimondhatatlan hálaival tartozunk! Isten fizesse meg mindannyiuknak gazdagon, hogy segítenek mozgóképessé tenni az örömhír szolgálatát, itt, Rondóniában!”

P. Franz Helm SVD

Fordította: P. Becherer András SVD

(A cikket a MIVA bocsátotta rendelkezésünkre)

MIVA

A „Missions-Verkehrs-Arbeitsgemeinschaft” (Missziós Közlekedési Munkaközösség – MIVA) katolikus segélyszervezet, melyet 1949-ben alapított az Osztrák Katolikus Püspöki Konferencia. A szükséges szervezési munkát Karl Kumpfmüller, a segélyszervezet későbbi igazgatója végezte nagy lelkesedéssel. Ő alkalmazta az eredetileg német gondolatot az osztrák viszonyokra. A szervezet célja az, hogy a szegény országokban dolgozó hithirdetőket megfelelő közlekedési eszközökkel lássa el, hogy a rossz utak és a nagy távolságok ne akadályozzák a hithirdető munkát. A MIVA alapításához egy drámai esemény vezetett. Péter Otto Fuhrmann, az afrikai Namíbiában megbetegedett hithirdető életét már nem lehetett megmenteni, mert a többnapos utazás teljesen legyengítette. Ekkor ébredtek rá sokan, hogy mennyire szükséges a motorizálás.

Kishonti Roland jánosalmi származású sebészorvos, a Fokoláre mozgalom tagja

egy éve dolgozik Afrikában, a kameruni Fontemben. Az Új Város című lapban számolt be tapasztalatairól. A cikkből láptársunk engedélyével idézünk.

Az az Európában ismeretlen mértékű szegénység, ami itt körülvesz, és az a tény, hogy szinte teljesen el vagyunk zárva a civilizációtól, lassanként egy teljesen új világot kezd feltárni előttem. Ezeknek a végtelenségig kiszolgáltatott és egyszerű embereknek a szemében talán még tisztábban tükröződik vissza, hogy Isten mennyire szereti az embert, s minden találkozás a felebaráttal egyben vele is találkozás. Egyre inkább az a benyomásom, hogy Isten azért hívott ide, hogy még jobban behatolhassak mindabba, ami az igazság. Az igazság ugyanis egyúttal őszinteség is. Az analfabéta ember pedig nem tud más lenni, mint kendőzetlenül őszinte. Őszinte a fájdalomban és őszinte az örömben, őszinte a mosolyában, őszinte az adásban és a befogadásban.

Fontem takaros városka az őserdő szívében, több mint hatszáz lakóházzal, iskolával, munkahelyekkel, saját áramfejlesztő központtal és utakkal. A legfontosabb természetesen a kórház. Már az elkészülés évében – 1967-ben huszonegyszeret beteg gyógyítottak itt. Jelenleg a kórház négy orvosa száztizenny ágyon évi körülbelül kétezer kórházba felvett beteget kezel, és ezenkívül ambulánsan évi tizenegyzet, ami akkor is hősies munka, ha a szakmai teendők egy részét nagy gyakorlatú szakápolók látják el.

Ebben a kórházban az életet örömmel fogadják, a halált pedig békés derűvel élik meg. Az ápoltak mind elégedettek, mert úgy érzik, befogadják őket. A fontemi emberek nagy örömmel és határtalanul készek szeretni. Egyszer tanárok és orvosok összefogtak egy diák gyógyulásáért, így lépett tudott tartani az iskolai anyaggal. Máskor egy töréssel kezelt betegnek sint készítettek fából az itteni asztalosok. Rendkívüli volt, hogy bár a kórháznak nincs vértároló helye, a helyi munkásoktól vagy a falvak lakóitól mindig megkapják azt a vérmennyiséget, ami egy vérátömlesztéshez szükséges.

Az életben maradásnál még valami nagyobb dolog is történt azonban. A bangwa származású Martin Nkafu (a filozófia doktora, a Lateráni Egyetem professzora) így emlékszik vissza: „Bennünket, afrikaiakat egyértelműen jellemez a fehérekkel szemben érzett baljós attitűd, a gyarmatosítás miatt. Ugyanakkor Fontemben kézzelfoghatóan meg tapasztaltuk, hogy különböző

népek és kultúrák között is lehetséges a párbeszéd.” Igen, ez a nép ma él és virul – elmondhatjuk. Lelki, szellemi-kulturális élete óriási fejlődést mutat, ami a régiós és országos szintű vezetés figyelmét is magára vonta. A kórházon, az iskolán, az asztalosműhelyen, az úthálózaton, az épületeken, építkezéseken túl, a király szerint a legfontosabb a kereszténység fejlődése a fokolarinik érkezésével.

Kamerun az Egyenlítőről kétszáz kilométerrel északra kezdődik. Területe 475 ezer négyzetkilométer, amiből 78 százalék trópusi őserdő. (Nagyjából négy Magyarországnyi őserdő.) Tizenhatmillióan élnek itt, általában elszórt, laza szerkezetű faluközösségekben. A törzsi-etnikai alapon létrejött, jól szervezett „kiskirályságok” igen jól működtek gazdasági és politikai szempontból már a gyarmatosítás előtt is. Jelenleg is egymás mellett él – részben összefonódva – a civil katonai szerveződés a hagyományos törzsszel. Ez tette lehetővé, hogy a béke, a demokrácia és a fejlődés valamivel magasabb szintjét ériék itt el, mint a környező országokban. Függetlenségét 1960-ban nyerte el. Fontem a tengerparttól légvonalban északra körülbelül 160 kilométerre helyezkedik el, 600–700 méter magasan a hegyek között, afféle civilizációs szigetet képezve.

A fokolarinik 1966. február 6-án költöztek Fontembe. Egy kunyhóban megnyitották első orvosi rendelőjüket. 1966 júniusában látogatott el ide először Chiara Lubich, a mozgalom alapítója, megtörtént a „Mária, Afrika egészsége” kórház alapkövetétele. Ez év szeptemberében kezdődött a „Mária, Afrika bölcsessége” iskola építése is. Közben elkezdett működni az elektromos vízierőmű, Piero Pasolini mérnök fokolarino tervezésében. 1967 júliusában a kórház megnyitotta kapuit. 1972-ben Fontem plébániává vált, és 1974-ben felszentelték a Szent Klára-templomot. 1989 és 1995 között kiépítettek tizenkét utat a legfontosabb falvak között. 1990-ben elkezdődött a „Fehér Fény Máriaja” nevű máriapoli központ építése. 1999-ben megalapították az új egyházmegyét, hat plébániával.

Piero Pasolini, aki Fontem születése körül sokat segédkezett, nagyon szerette Afrikát, s így beszélt erről: „Az evangéliumot mindeztidáig szinte kizárólagosan individuális szinten fogtuk fel, holott a közéletben tudna kirobbanni üzenetének forradalmisága a csoportok, a népek, a nemzetek közötti kapcsolatban. A mi »akcióink« Afrikában a testvéri segítségnyújtásból született, Jézusnak segítettünk azokon a testvéreken keresztül, akiknek erre ott szükségük volt.” Majd így folytatta: „Fontemben nincs civilizációs gyarmatosítás, nem programunk, hogy valamit is megta-

nítsunk nekik. Ezzel szemben úgy megyünk oda, mint testvérek, mint akik azért mennek, hogy kapjanak... Ki vagyok én, hogy odamenve mondjak nekik valamit? Ők sokkal jobbak nálam... Én meg fogok halni, te is meg fogsz halni, de szeretnénk azok lenni, akik a »százszoros fejlődését« akarjuk létrehozni, és nem a „konzumizmus fejlődését.”

(A cikket és az édesapa levelét az alábbi kísérszöveggel a verbita misszió hűségese támogatója, Kiss Jánosné küldte el szerkesztőségünknek Jánosalmáról. Hálásan köszönjük!)

Tisztelt Szerkesztőség!

Hálásan köszönöm a negyedévenként részemre megküldött Világposta újságot, amit érdeklődéssel olvasok minden alkalommal.

Sajnos tudom, hogy az általam küldött hozzájárulás jelentéktelen, de nyugdíjas vagyok, leszálalékolt fiamat és családját kell segítenem.

A kérésem a következő lenne: Nyugat-Afrikában él és lelkiismeretesen gyógyít, operál ingyen, súlyos betegeket, szép sikerrel: Kishonti Roland jánosalmi származású fiatalember.

Ha megengedi, elküldöm az újságot, ami Kamerunban jelent meg róluk. Szülei Kecskeméten laknak, az újságot édesapja nekem, mint tiszteletpéldányt juttatta el.

Ha nem veszik rossz néven – vagy tola-kodásnak – a nekem küldött apai levelet is elküldöm, hogy kérésem hitelesebb legyen. Kérem, ha lehetséges, a Világpostában szíveskedjenek Roland munkájáról megemlékezni, talán más is kedvet kapna ilyen vagy hasonló munka elvégzéséhez.

Szíves elnézésüket kérve zavargásomért imádságos szeretettel köszönti Önöket:

Kiss Jánosné
Jánoshalma, 2006. április 8.

Az édesapa leveléből

Mi, szülők nagyon féltjük az egészségét, mert az édesanyja kezdetől fogva arra nagyon vigyázott. Ő ott kint sikeres sebész: három hónap alatt hatvan műtétje volt. Ott nincsenek orvosi beosztások, de mi úgy véljük, hogy ott ő biztos már főorvosi rangban lenne. Mindig azt mondja, hogy jól van és boldog ember. Gazdag lelkivilágú, különleges egyéniség. Itthon már meg lenne mindene!

A primásváros missziói

A primásváros hagyományosan a katolikus egyház magyarországi központja. Sokan úgy gondolják, hogy itt „szuperkatolikusok” élnek, mivel a monumentális bazilika sok egyházi esemény központja, és Esztergom általában a nagy események színhelye. Pedig a látszólag apróságok legalább ilyen fontosak. Ezek teszik emberivé az egyházi életet a Magyar Sionon is.

A helybeliek nem is annyira a híres templomokat látogatják, mint a piacot. Itt szokott standot állítani a Sárosy család. Amikor a verbiták néhány évvel ezelőtt missziós hétvégét tartottak Esztergomban, akkor ezt a szerény standot osztotta meg a zoknikat, harisnyákat áruló család a szerzetesekkel. E piacozás mellett Erzsébet a helybeli missziós imaközösség vezetője, Károly pedig az ősi belvárosi plébániatemplom, az úgynevezett Öregtemplom kántora. Amikor nincs piaci nap, akkor is kereskedelemmel foglalkoznak. A Belváros egyik kis utcájában húzódik meg szerény

üzletük. Ahová az emberek nemcsak harisnyáért vagy zokniért, hanem egy kis jó szóért is betérnek. „Nézzé ezt a sok papírt! Imádságok... Ha épp nincs vevő, akkor imádkozni szoktam. Itt van a missziós imaközösség imaórája, itt vannak a missziós ima-szándékok. Ezek teszik széppé a napomat!” – mondja Erzsébet.

Záróra után az Öregtemplomban találkozunk. Erzsébeték ugyanis nemcsak egyénileg imádkozzák a missziós imaórát, hanem számítanak a közösségre is. Lelkes támogatójuk *Michels Antal* atya, a templom plébánosa. Vezetésével átfogó missziós munka folyik a plébánián, melyet több lelkes plébános elődje alapított meg.

Esztergomban már hosszabb ideje minden évben van olyan várossmisszió, mely nemcsak triduumra jövő híveket szólít meg, hanem kívülállókat is. A Városháza előtti utcai evangelizációra sokan már előre számítanak. És a missziós imaközösség? Antal atya

elgondolkodik. „Azt hiszem, ha egy plébánia nemcsak tesz valamit a hitéletért, hanem imádkozik is a hithirdetésért, akkor annak meglesz a gyümölcse. Úgy érzem, ma már városszerte látják, hogy ide, a belvárosi plébániára eljöhét az, akinek gondja-baja van, aki az Istent keresi. Ez már nagy dolog! Megszerveztük a katekumenátust, melynek keretében most nyolc felnőtt készül a keresztségre. Látom bennük az őszinte vágyat! Imádkozunk a hit terjedéséért.”

A mellette ülő Vera néni, a sekrestyés hölgy úgy véli: „Engem mindig érdekelték a missziósok történetei, ahogyan vállalják a megpróbáltatásokat és a kalandokat is Krisztusért! Ez már akkor feltűnt, amikor missziós hétvégét tartottak nálunk a verbiták... Ezért szoktam eljönni, és szívesen imádkozom a közösséggel. Ami nagyon mélyen meghat, az a missziós miseszövetség. Hogy annyi emberrel együtt én is részesedhetem a világ különböző tájain bemutatott napi hét szentmise kegyelmeiben! Köszönöm ezt a verbitáknak!”

Egy másik idősebb hölgy rám néz és megkérdezi: „Lehetek őszinte? Igazából Antal atya miatt jövök. Annyi jó dologba kezd bele. Nehogy az emberi kényelmességen bukjon meg valami!” És ez nem is biztos, hogy rossz! A fiatal pap meggyőződésének ereje fontos hajtóerő itt, Esztergomban... Ő született szervező. Mielőtt pap lett, idegenforgalmi főiskolát végzett – hivatásos „rendezvény-szervező”, most már Krisztusért!

Erzsébet, az imaközösség vezetője így fejezi ki gondolatait: „Kell a közösség, kell az imádság. A közösen végzett ima sokkal több, sokkal szebb. Örülök, hogy vannak törzstagjaink, akik mindig eljönnek. Ma annyi a magányos ember. Itt mindenki szerető közösségre talál.” Férje, Károly megerősíti ezeket a gondolatokat. Kántorként látja, hol él az egyházi közösség, hol szenved hiányt. Lélekben itt van közöttünk a közösség alapítója, *Dörner Andrea* is. A fiatal hölgy férjhez ment, gyermeket vár – ezért kénytelen volt lemondani a missziós imaközösség vezetéséről. Vasárnaponként szívesen jön a templomba, és bízik benne, hogy ha anyai kötelességei jobban megengedik, intenzívebben részt is tud venni a szervezőmunkában. Otthon pedig imádkozik a hithirdetésért, a misszió szent ügyéért.

Él tehát a hit a primásvárosban. Az egyházi reprezentáció, a turizmus mellett ott vannak a keresztények kisebb-nagyobb közösségei, melyek megelevenítik a régi idők hite által lerakott köveket. Itt, az Öregtemplomban is!

Lányi Béla SVD, Fotó: Alex testvér, SVD

A TESTI ÉS LELKI NYOMOR ÚGY TERJED A VILÁGBAN, MINT EGY ATOMKATASZTRÓFA...

Húsz éve, 1986. április 26-án történt a csernobili atomkatasztrófa. Mi is megérezte, pedig olyan messze volt. Kicsi lett a világ! Távoli földrészek szenvedésétől mi is megrokanhatunk. **SEGÍTENI KELL!** Az egyház hiteles szervezet, mely révén segítségünk valóban eljut beteg, éhező, testi-lelki bajokban szenvedő testvéreinkhez.

**KÖSZÖNJÜK A NAGYLELKŰ SEGÍTSÉGET,
a rászorulóknak nevében is!**

Adományait e számlaszámra várjuk:
11600006-00000000-12713314 (Erste Bank)

Tájékoztatást ad:

Lányi Béla SVD, 1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3—5.

Telefon: 06-1-424-5668 vagy 06-30-418-9196

E-mail: verbita@hotmail.com

A MISESZÖVETSÉG TAGJAI olyan világméretű közösséghez tartoznak, melyet a szentmise fűz össze. A tagokért, azok szándékaira verbita atyák a világ különböző részein naponta hét szentmisét mutatnak be, természetesen a tagokért együtt. A tagok a miseszövetségi szentmisék kegyelmeiben haláluk után is részesülnek, amikor már senki sem gondol rájuk. Élő szeretteinket tudtukon kívül is beírathatjuk. A miseszövetségbe való felvétellel támogatjuk a missziót.

Miseszövetségi díj: 7000 Ft

Tájékoztatást nyújt: P. Halász Lajos SVD,
Missziós Titkárság, Szent Imre Misszióház,
9731 Kőszeg, pf. 74

Telefon: 06-94-562-205, e-mail: missiok@vivamail.hu

Számlaszám: 11600006-00000000-12713314

Napirendünk, vagyis kulisszatitkaink

Ha fiatalok érkeznek a budapesti Názáret Misszióházba, általában először a napirendünk iránt érdeklődnek.

De az idősebbek is kíváncsiak, hogyan élnek a missziós szerzetesek. Milyen az időbeosztásuk? Érthető az érdeklődés, hiszen a szerzetesek belső élete olyan titokzatos, a külvilág számára zárt valóságnak tűnik. Pedig a *Világposta* olvasói előtt nyilvánvaló, hogy a missziós szerzetesek működését sokan ismerik, hiszen az ország szinte valamennyi részén megjelennek apostolkodásukkal.

„Olyan jó veled beszélgetni” – mondják sokan, „alig hiszem el, hogy te szerzetes is vagy...” Mintha a missziósok nyitottsága ellenében állna szerzetesi mivoltukkal. Még egyházi körökben járatos emberek számára is nagy a kísértés, hogy a szerzetességet a vakfegyelemmel, értelmetlenül önmegtagadó parancsokkal hozzák összefüggésbe. A napirend iránti kérdés konkrétumokat szeretne tudni ezen a téren. Az időbeosztás sok mindent elárul. A pozitívumokat is. A napirend lehet a szerzetesi lelkeség tükré is. Mit, hogyan imádkoznak? Mi a szerzetesi élet középpontja az adott közösségben?

A verbiták nem kolostornak vagy monostornak nevezik közösségük otthonát, hanem misszióháznak. Való igaz: itt is a misszió, az egész világra irányuló krisztusi örömmüzenet nyilatkozik meg. „Mindenekelőtt és leginkább ott dolgozunk, ahol az evangéliumot még nem, vagy nem kellő mértékben hirdetik, és ahol a helyi egyház önmagában nem életképes. Más feladatainknak is erre az elsődleges célra kell irányulniuk” (Konstitúció, 102. pont).

A missziós rend alapjában véve extrovertált, kifelé nyitott lelkesége azonban nem nélkülözheti a belső, mély lelkeséget sem. Nem is lenne hiteles enélkül. „Vegyék észre az emberek, hogy mi magunk saját életünkben megtapasztaltuk Isten országát, amelyet másoknak hirdetünk” (Konstitúció, 106. pont). De hozzátehetjük azt is, hogy nem is lehetne hirdetni azt, ami nem az ember legmélyéből forrászik. „Érted Uram, de nélkülöd...” – ez a magatartásmód kudarcra van ítélve. Lelkesedés nélkül nincs hithirdető aktivitás, de az elmélyült imaélet nélküli lelkesedés előbb-utóbb megbosszulja magát. A hármas fogadalom (szegénység, tisztaság, engedelmisség) sokkal többet jelent, mint pusztán lemondást. A szegénység, vagyis a szerzetesek vagyonszerzősége révén elkerüljük a mindenáron gyarapodni vágyás útvesztőit. Az engedelmisség révén hatékonyabban, összehangoltabban tudunk dolgozni. A tisztaság pedig sokkal több ember felé nyit számunkra utat, mint amennyit egy család biztosíthat.

„Közös életünk szíve az Eucharisztia” (Konstitúció, 302. pont). Látogatóinknak először a házuk szívét jelentő kápolnát

mutatjuk meg. Itt gyűlik össze mindennap a szerzetesek közössége. A szentmise képezi napirendünk csúcát. A hét négy napján (vasárnap, hétfőn, kedden és szombaton) reggel tartjuk, a többi három napon pedig este. A szentmisében megemlékezünk missziós társaságunk halottairól, hiszen ők most is hozzánk tartoznak. Van néhány sajátosan verbita ünnep, melyeken szentmisénk egyes részei eltérnek az általános gyakorlattól. Ilyen a rendalapító Szent Arnold Janssen ünnepe január 15-én, vagy az első verbita hithirdető, Szent Josef Freinademetz ünnepe január 29-én. A rendtagok számára állandóan nyitva áll a kápolna, itt nyernek lelkierőt feladataikhoz. Napi félórás elmélkedést végez mindenki – de ezt nem kötelező a házi kápolnában tartani. Viszont pénteki napokon közös szentségimádáson találkozunk az Úrral.

Végezzük a napi zsolozsmát is. Ez néha egészen korai időpontban kezdődik, hiszen a Názáret Misszióház kiképző ház, így papnövendékeinknek időben meg kell érkezniük a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskolára. (Legalább egy óra az út Budapesttől a Belvárosba, a budapesti tömegközlekedési eszközökkel.) Hétfőn és kedden hajnali fél hatkor kezdődik az imádság, szerdától péntekig viszont hat óra után néhány perccel, hiszen ezeken a napokon este van a szentmise. Szombaton és vasárnap kicsit tovább alhatunk: reggel hét órakor kezdődik a nap. A reggelihez az imádság vagy a szentmise után ülünk, délben pedig a déli ima után. Este hasonlóképpen az esti imádság vagy szentmise után találkozunk az ebédelőben.

Közösségünk neve Isteni Ige Társasága, azaz szeretnénk minél mélyebben Isten Igéjére támaszkodni. Ezt szolgálja a keddenkénti „bibliai megosztás”. Természetesen nem maradhat el a közös pihenés sem. Csütörtök este gyűlünk össze „rekreációra”, ahol nemcsak beszélgetünk, hanem társasjátékokat játszunk, élvezzük egymás társaságát. Néha hívunk egy-egy érdekes vendéget is, aki önmagáról, munkájáról beszél.

Különösen a tanuló rendtagok számára fontos a napi stúdiumra szánt idő, de a fizikai munka is. Nagy kertünk van: ezt helyettünk senki sem fogja rendben tartani. Kis traktorunk segít a parlagfű irtásánál, de sok olyan feladat is van, amely fizikai erőnlétre igényel. Nem utolsósorban említendő a sport és a szent zene. Misszióházunk kertjében nagy futballpálya van, ahová a környéki fiatalok is szívesen járnak. Szerda esténként pedig egy ismert zenepedagógus jár ki hozzánk, aki éneket tanít papnövendékeinknek.

Ezek lennének a „kulisszatitkok”, melyek apostolkodásunk alapját képezik. E kulisszák mögül jövőnk elő, amikor az ország hívó (és nem hívó) népe találkozik velünk. A napirend mögött álló lelkeség életünk szíve, mely rejtekéből mindent mozgat. „Mindazok, akiket az Úr meghívott, hogy nála legyenek, és küldetésében részt vegyenek, értékeljék ezt a hivatást az isteni szeretet jeleként, és törekedjenek hozzá méltó életre” (Konstitúció, 119. pont). Nem drámai titkok, nem emberfeletti önmegtagadás, hanem az élő Krisztussal kitartóan kapcsolatot kereső lelkeség tehát az, amely napirendünk lényegét képezi.

Lányi Béla SVD

A csend, mint kihívás

Azt hiszem, hogy sok kihívás van minden ember életében. Kihívások vannak a családjainkban, a közösségeinkben, a munkahelyünkön és a társasági életünkben is.

Véleményem szerint a legnagyobb kihívás a XXI. századi munkamániás életmódunkban: képességünk a *csöndre*. Minden nap kezdetén fejest ugrunk a munkába, nagy erővel és lelkesedéssel teljesítjük a feladatainkat, de a nap végén nagyon fáradtak vagyunk, és nem tudunk magunkba nézni csöndben – és imádkozni. A csend az ima legalapvetőbb nyelve. A csöndben találkozunk Istennel, saját magunkkal, és megtaláljuk az igazi boldogságot az életünkben.

Azért mondta Jézus: Te, amikor imádkozol, menj be a szobádba, zárd be az ajtót és így imádkozz az Atyához, aki rejtekben van: akkor az Atya, aki lát a rejtekben, megfizet majd neked.

Kedves Testvérem! Milyen gyakran csöndesedsz el, hogy szívedben találkozz Istennel és valódi önmagaddal a *csöndben*?

Frt. Lourdu SVD

P. Bittmann Zsigmond SVD

1916–2006

Idén kilencven esztendeje, hogy az Isteni Ige Társasága – megalapítása után négy évtizeddel – Magyarországon is gyökeret vert. 1916. április 1-jén kezdte az első két verbita misszionárius atya szolgálatát a pécsi egyházmegyében, Máriakémetd kegyhelyen. A következő években újabb rendtársak csatlakoztak hozzájuk.

Az első magyar alapításra 1924-ben került sor Budatétényben. A missziós hivatástoborzás olyan eredményes volt, hogy a kezdeti negyvenöt jelentkező száma öt év elmúltával száznyolcvanötre emelkedett. E kellemes „gond” miatt kellett megnyitni a második missziósházat Kőszegen, 1930-ban. A fejlődés tovább haladt; ezért létesült a harmadik missziós szeminárium Kiskunfélegyházán, 1944-ben.

Ennek kezdeményezője a város egyik plébánosa, *Vedres Béla* pápai prelátus volt. (Ő szorgalmazta a pálosok letelepedését is a Félegyháza közeli kegyhelyen, amelyet rólok Pálósszentkútnak neveznek.)

P. *Seres Béla* tartományfőnök örült a Dél-Alföldön való letelepedés ötletének. P. *Bartha Károly* fiatal rendtársát – aki ma kilencvenkét éves és az Egyesült Államokban él –, bízta meg a ház keresésével. A vétel és a szükséges átalakítási munkák után 1942 őszén megérkeztek az első növendékek. Prefektusuk P. *Ábri Gyula* lett, aki később – mint P. *Bartha* is – Japánban dolgozott hit hirdetőként. Őt P. *Dömötör István* váltotta e tisztségben, majd 1944-ben *Bittmann Zsigmond* vette át a prefektusságot.

Zsiga atya a bakonyi hegyek között, Porván született – későbbi szerzetesrendje magyarországi letelepedésének évében –, 1916. december 28-án, aprószentek ünnepén. A ma mintegy négyszázötven lélekszámú település néhány kilométerre van a több mint nyolcszáz éve alapított zirci cisztercita apátságtól, illetve a magyar népet Krisztus hitére nevelő Szent Gellért püspök bakonybéli remetiségétől.

Zsiga atya szülei buzgón vallásos földművelők voltak. A családban öt gyermek született. Zsigmond volt a legkisebb, két bátyja kisgyermekként, nővére tizenkilenc évesen, egyetlen idős kort megért bátyja hatvannyolc éves korában halt meg. A falusi elemi iskola befejezése után Veszprémben végezte a gimnáziumot. Az istenhívó család, amelyben növekedett, megérlelte benne az egyházi hivatást. Ezért érettségi után belépett az Isteni Ige Társaságába.

Újoncidejét a Bécs melletti Szent Gábori Szemináriumban töltötte, és ott tette le első fogadalmát 1939-ben. Ekkor már Ausztria is a hitleri Német Birodalom része volt. Emiatt először a Szent Szeverin Missziósházából úzte el a szerzeteseket a Gestapo, ahol Zsigmond teológiai tanulmányait megkezdte, majd Szent Gábori is el kellett hagyniuk. A kálváriajárás a bécsi egyetemen, majd Magyarországon folytatódott. 1943 nyarán a magyar verbita kispapok hazajöhettek szabadságra. De ősszel már nem kaptak kiutazási engedélyt. Tanulmányaikat a szegedi egyházmegyei közeli szemináriumban folytathatták. Itt szentelték pap-pá három másik missziós társával együtt 1944. február 6-án. Első diszpozícióként nem a vágyott külmissziós kiküldetést kapta, mert nagyobb szükség volt rá itthon a jövőbeni misszionáriusok képzésében. A háborús körülmények miatt a kiutazásra sem lett volna lehetősége. Így lett a kiskunfélegyházi Szent István Missziósház prefektusa.

Első növendékei, akik meg is maradtak a Társaságban és még élnek: P. *Bellér*, aki a Fülöp-szigeteken lett misszionárius, P. *Becherer*, P. *Kalló* és P. *Kósa*, akik itthon lettek lelképásztorok.

A szerzetesrendek állami betiltása után 1950-ben Zsiga atya a veszprémi egyházmegyében szórványlelkészi beosztást kapott. Másfél év után visszakért Félélegyházára, de politikai üldöztetés miatt 1953-ban el kellett tennie a városból. Ekkor szülőfalujában

a csikótelepen állatgondozóvá „lépett elő”. Egy év után P. *Sziller Ádám* tartományfőnök szakácsa lett Budatétényben.

1955 szeptemberében visszatérhetett Kiskunfélegyházára, a Szent István-plébániára. Ott is maradt ötven éven keresztül. Először kántorként alkalmazták, majd 1957 áprilisától kilenc tanyasi iskolában mint hitoktató és kántor dolgozott 1982-ig. Volt idő, amikor hétszáznál is több gyermeket oktatott. Huszonhét év folyamán tizenötezer tanítványa volt. 1982 után plébániai „minde-nes” lett, de hivatalosan az egyházmegyei papi keretbe sokáig „nem fért bele”.

A szerzetesrendek 1989. évi újrászervezésének kezdete után lehetősége nyílt volna neki is visszatérni a rendi közösségbe. Ő azonban maradni akart szeretett hívei körében. Előljárói is méltányolták, hogy nehéz volna már elszakadnia kedves városától, és hogy annak lakói is mennyire ragaszkodnak hozzá. Ezt fejezte ki az a megtiszteltetés is, amikor három évvel ezelőtt Kiskunfélegyháza díszpolgárává avatták. Mikor pedig egy éve végképp abba kellett hagynia a szolgálatot, a város készséggel biztosított számára helyet szociális otthonban és gondoskodást hátralévő napjaira. Ez év április 19-én hunyt el.

Zsiga bá’ – ahogy hívtuk –, a maga szerzetesi egyszerűségében csakis a rábízott kicsik és nagyok pásztori szolgálatának élt. Mikor a szomszédos Kistelek plébánosa lettem, hamarosan meglátogattam. A „kétszövű” (vagyis kéttornyú) Szent István-templom mellett újonnan épülő plébánián egy olyan szobácskában lakott, amilyenre azt szokták mondani: ha egy bemegy, kettőnek ki kell jönnie. De hát neki elég volt, mert fölösleges dolgot semmit sem gyűjtött és birtokolt.

Mondtam neki: „Zsiga bá’, fárasztó napom volt, főzöl nekem egy frissítő, jó kávét?” erre azt felelte: „Sajnos, nem tudok, mert nincs masinám!” Horribile dictu, még kávéfőzője sem volt! Ezután pedig „húztam”, amikor meglátogattam: „Na, akkor most iszunk egy jó kávét!” Erre jót nevetett. Egyetlen technikai készülék, amit használt, egy rádió volt, amelyen főleg komolyzenét szeretett hallgatni. Most, amikor meghalt, nem is maradt más utána, mint néhány elnyűtt személyes holmi.

És maradt ezrek lelkében a nagy hiányérzet, mert „Zsiga atya, aki annyira ragaszkodott hozzánk és Félélegyházához, hatvankét év után elment tőlünk”. Előző plébánosa, akivel harminc évig együtt dolgozott, így emlékezett rá temetése napján: „Zsiga mindig egészséges, megbízható volt a szolgálatban. Soha nem volt indulatos, nem is esett soha szóváltás közöttünk.”

Szép volna, jó volna mindnyájunknak ilyen emléket hagynunk másokban... Köszönjük szép példamutatásodat, Zsiga bácsi, és a boldog viszontlátásra!

P. Rostás Sándor, rendtárs

A VERBITA BARÁTI KÖR

várja azok jelentkezését, akik településén még nincs missziós imaközösség, vagy szívesebben imádkoznak otthon, egyedül a missziók szent ügyéért – amikor ráérnek. Imádságaikkal kapcsolódnak a hit terjedéséért, a világ krisztusi megújulásáért fohászoló imaszövetségbe.

Nincs felvételi díj, viszont kérjük a jelentkezőket, hogy adják meg nevüket, születési idejüket és születési helyüket, valamint postacímüket *Halász Lajos* SVD atyának (9731 Kőszeg, Park u. 1., pf. 74). Ő megküldi a felvételi igazolást az ajánlott, missziókért végzendő rövid napi imádságokkal együtt.

Ugyancsak küldi a *Világposta* hírlevelet. Minden hónap 15-én szentmisét ajánl fel a tagokért, szándékaikért.

Jelképalkotó rajzpályázat

P. Hirth Vilmos SVD, a magyarországi verbita tartomány volt előjárója alapítványt hozott létre, azzal a szándékkal, hogy támogassa tartományunk célkitűzéseit. Az új közhasznú alapítvány, melyet a szombathelyi bíróság már bejegyzett, az Olajfahajtás Alapítvány nevet viseli. Az alapítvány már megkezdte működését, és aktívan részt vesz a missziós táborok és a budapesti lelki gyakorlatos ház vezetésében.

Az Alapítvány Kuratóriuma most pályázatot hirdet az Alapítvány jelképe (logó) megalkotására. Ez a jelkép lenne a jövőben az alapítványi nyomtatványokon, bélyegzőn. A Kuratórium szeretné, ha lapunk olvasói segítenének ebben.

A pályázati feltételek: 1. a jelkép legyen színes; 2. több elemet tartalmazhat, amelyek rámutatnak arra, hogy az olajfa az Istennel való megbékélés és az élet szimbóluma (Noé bárkája!); 3. a zöld olajfahajtás a remény szimbóluma is; 4. ugyancsak feltehető, hogy a szerző beleegyezik abba, hogy az Alapítvány használhassa a jelképet saját céljaira, mindenféle anyagi kötelezettség nélkül; 5. mivel az Alapítvány nem a Tartomány szerves része, a jelképben nem lehetnek olyan jelek, amelyek közvetve vagy közvetlenül utalnának az Isteni Ige Társaságára.

A jelképek beküldési határideje 2006. szeptember 15. A Kuratórium fogja elbírálni a beérkezett alkotásokat és az első három helyezett értékes ajándékokat kap.

Rejtvény

Nagyon egyszerű, mégis odafigyelést és némi szorgalmat igénylő feladat a mostani rejtvény. Meg kell keresni az újságban a következő szót: **SZERZETES**. Hányadik oldalon, melyik cikkben található? (Több helyen is lehet!)

A megfejtéseket a *Világposta* címére (1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5.) kell beküldeni szeptember 1-jéig! A helyes megfejtők között szeptember 8-án, *Zabos Róbert* testvér örökfogadalmi ünnepén három szép, egzotikus, távoli országból származó tárgyat sorsolunk ki!

Az előző rejtvényünk nyertesei: Az előző szám rejtvényét helyesen megfejtők között május 4-én a következő nyerteseket sorsoltuk ki. Szép, missziós tárgy a nyereményük:

Fülöp Máté,

8973 Csesztreg, Kossuth u. 21.

Mekkel Zsoltika,

5830 Battonya, Damjanich u. 28/a

Trizna Lajos,

2660 Balassagyarmat, Mártírok u. 2.

Első díj: kétnapos, kétszemélyes jutalomutazás Mödlingbe (Bécs mellett), a verbita missziósok egyik fő anyaházába. A másik két díj: különleges missziós tárgyak. A többi résztvevő elismerő diplomát kap.

Bárki részt vehet! Minden beérkezett művet megfelelő formában ki fogunk állítani a világmisszió országos ünnepe alkalmával, 2006. október 14-én, a Budai Ciszterci Szent Imre-templomban (XI. Villányi út, a Móríz Zsigmond körtérenél.) Ott hirdeti ki az eredményt P. dr. Német László tartományfőnök úr.

Beküldés a Missziós Titkárság címére (1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5). Ugyancsak itt lehet további információt kapni a pályázattal kapcsolatban.

Indiai humor

A szördar* ember magát a világ legokosabb emberének tartja, de igazából nem az. Egyszer egy szördar fiú jött az apjához, és azt mondta:

– Apám, az iskolában csak én tudtam elolvasni az ábécé minden betűjét, a többieknek nagyon nehezen ment. Ez azért van, mert én a te fiad vagyok?

Az apja így felelt:

– Fiam, nem azért, mert az én fiam vagy, hanem mert te okos vagy.

A következő napon a fiú újra jött, és a következőket mondta:

– Apám, senki sem tudott elszámolni egytől húszig, csak én. Ez azért van, mert én a te fiad vagyok?

– Nem fiam, te okos vagy.

A harmadik napon is így történt:

– Apám! Orvosi vizsgálaton voltunk, megmérték a magasságunkat is. Én kétszer akkora vagyok, mint a többiek. Ez azért van, mert én a te fiad vagyok?

Az apja így felelt:

– Nem fiam, ez azért van mert te 31 éves vagy.

**Indiai népcsoport, amely sokat szerepel a helyi viccekben.*

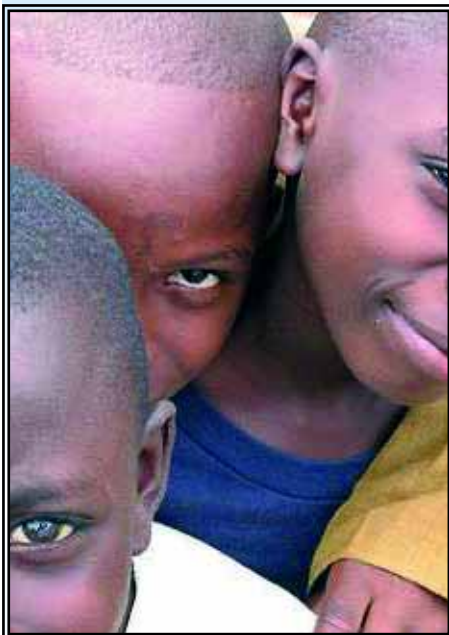
Fr. Siju SVD

Kedves Gyerekek!

Itt van újra a nyár! Remélem már ti is annyira vártátok, mint mi! Eljött a pihe-nés, a táborok és a felszabadult együttlétek ideje.

Azonban most sem szabad megfeledkeznünk arról, hogy folyamatosan tanúságot kell tennünk Krisztusról, ezért igyekeznünk kell úgy felhasználni a szabadidőnket, hogy az ne csak a testünk, hanem a lelkünk feltöltődésére is szolgáljon... Ezt próbáljuk mi is megvalósítani missziós táborainkban, amelyekbe reméljük minél többen jöttek!

Boldogságot hozó és felüdítő programjainkat és nyaralásunkat alakítsuk úgy, hogy legyen a napjainknak mindig egy olyan része, amikor elcsöndesedünk és Istenre figyelünk: imádkozunk, elmélkedünk, esetleg szentmisén veszünk részt; hálát adunk Jézusnak, hogy újra eljött az az időt, amikor lehetőségünk van feltöltődni és felkészülni a következő iskolaévre!

Higgyétek el, a vakáció nagyon fontos időszak: érdemes színes, érdekes programokat összeállítanotok, hogy tartalmasan töltsék el szabadidőjüket, és ne a fülledt szobában üljenek a tévé előtt! Egyházzunk nagyszerű gyermektáborai (missziós tábor ☺!), ifjúsági találkozói is ezt a célt szolgálják szerte az országban.

Kívánjuk nektek, hogy élményekben gazdagon és hasznosan töltsétek el a nyári hónapjaitokat!

Az összes magyar verbita nevében:

Ujhelyi Balázs

